

RECENSION

Naomi Watts och Gemma Jones

Originaltitel **You Will Meet a Tall Dark Stranger**
Svensk titel **Du kommer att möta en lång mörk främling**

Regi **Woody Allen**

Producent **Letty Aronson, Jaume Roures, Stephen Tenenbaum**

Manus **Woody Allen**

Foto **Vilmos Zsigmond**

Roller **Gemma Jones, Pauline Collins, Anthony Hopkins, Rupert Frazer, Kelly Harrison, Naomi Watts, Josh Brolin, Freida Pinto, Antonio Banderas m fl.**

USA, Spanien 2010

Längd **1 tim 38 min**

Censur **barntillåten**

Distributör **Scanbox Entertainment Sweden AB**

Du kommer att möta en lång mörk främling

"What if everything is an illusion and nothing exists? In that case, I definitely overpaid for my carpet." – se där ett av regissören Woody Allens många citat i den ironiska genren. Och visst säger det en hel del om hans stora passion och intresseområde; livets gåta och innehåll eller vadan och varthän som det hette förr.

Vi möter en samling människor, alla på olika sätt släkt med varandra, som ramlar omkring i tillvaron på jakt efter om inte lyckan så i alla fall meningen med livet. Eller kärleken som vi ju lite till mans i västvärlden försöker fånga mitt i den stora hysterin efter att förverkliga oss själva. Denna egocentrerade tid har förstås vår filmiska älsklingsneurotiker Woody Allen ett gott öga till. Så och i denna film där Allen som ett slags dockspelare håller i trådarna där spelets figurer hjälplöst sprattlar och gör sig till. Det är mycket underhållande. Och insiktsfullt. Även om *Du kommer att möta en lång mörk främling* kanske är lite ojämn.

Miljön är i vanlig ordning en välmående övre medelklass denna gång i London även om det lika gärna kunde vara Manhattan, så det är nog mest av finansiella skäl.

Vi lär känna Helena (Gemma Jones), en äldre kvinna vars man Alfie (Anthony Hopkins) efter ett långt liv tillsammans har lämnat henne för en yngre kvinna, den fd prostituerade, blonderade Charmaine (Lucy Punch). Helena söker nu tröst och en ny start i livet hos ett medium som lovar henne lycka och ett möte med en spännande ny man. Vi kanske på en gång ska säga att det alls inte rör sig om en lång mörk främling här, denne mörke man är ingen annan än döden, vilket alla vi Allen-fans naturligtvis redan förstått!

Nåväl. Helena har en dotter Sally (Naomi Watts) som lever samman med Roy (Josh Brolin) i ett äktenskap som knakar betänkligt. De har grälat i årtal om pengar och om hur deras lilla familjs framtid ska te sig. Roy skrev en gång en bok som rönte viss framgång – sen dess har skrivandet gått i stå och han skyller sin skrivkramp (eller snarare brist på begåvning) på henne, förmodligen av skuld känslor då de bägge lever på pengar från henne eller

snarare från hennes mamma Helena, som kommer dit titt som tätt och beklagar sig själv och indirekt hur de lever sina liv. Hoppas ni greppar situationen, den är ju inte så där alldeles oigenkännbar? Sally kastar långa blickar på sin stillige chef (Antonio Banderas) på konstgalleriet där hon jobbar. Roy är lika lysten när han oförblommerat uppvaktar en skön kvinna som spelar cello i huset mitt emot. Under tiden strör Alfie pengar över sitt hjärtas dam och sväljer Viagratabletter i smyg på toaletten inför sänggåendet.

Det mesta går åt pipsvängen förstås. Moralen kräver ju att det inga genvägar finns till lyckan, fusk godkänns icke. Och det är bara Helena – även om vi skrattar gott åt hennes naivitet (och Gemma Jones är alldeles ljuvlig i rollen) – som hittar ett slags lycka i en likasinnad äldre herres bekantskap.

Det är ett välsnickrat manus. Handlingen löper smidigt med några lite överraskande turneringar. Men de där hisnande njutbara one-liners som vi är bortskämda med från Mr Allens sida, bjuds vi inte denna gång. Men mild ironi med klangbotten i en god kunskap om livet, finns det gott om och är alls ingen dålig ersättning. Det som haltar mest är kanske castingen (eller om det ligger i manus?). Jag tror exempelvis inte en sekund på att den cellospelande skönheten Dia (Freida Pinto) så omedelbart skulle falla i farstun för Roys ganska plumpa uppvaktning – och det är lite fatalt i den här typen av annars så elegant kammarspel.

Andreas Hoffsten